

Redactioneel

Rectificaties

OASE 24

In het artikel van Han Meijer en Arnold Reijndorp, 'Het beeld van de stad', is een hinderlijke opmaakfout gesloten. Op pagina 9, linker kolom, hadden de 13 onderste regels boven in de kolom moeten staan. De juiste volgorde is: (p. 7 laatste regel) ...Grassi op het in 1980 gehouden symposium. Maar niemand schijnt er (p. 9 regel 1 linkerkolom) aandacht voor te hebben gehad; geheugen en geschiedenis werden als ... (p. 9 regel 13 linkerkolom) ring die de emigranten die in de eerste decennia van deze eeuw de V.S. (p. 9 regel 14 linkerkolom) binnenkwamen moesten ondergaan. Duizenden haveloze landverhuizers... (p. 9 laatste regel linkerkolom) drukking van een verlangen naar wat verloren is gegaan, zoals de filosofen van de leegte beweren? Ja, dat zijn ze. Maar tegenover de geschiede-...

Het artikel van Bernhard Huet, 'Geschiedenis, morfologie en architectonisch ontwerp' is vertaald door Hans Venema.

"Nu alle kritische radikaliteit overbodig is geworden, alle negativiteit is opgelost in een wereld die de schijn wekt zich te realiseren, ook de kritische geest in het socialisme zijn toevluchtsoord heeft gevonden en het verlangen tenslotte allang geen effect meer heeft, wat rest ons nu anders dan de dingen tot hun raadselachtig nulpunt te herleiden."

Jean Baudrillard

Eén van de kernproblemen met betrekking tot de huidige architectuurproductie is het ontbreken van een programmatische verbinding tussen vorm en inhoud, cultuur en representatie én tussen planning en architectuur. De roep van vrijwel elke zichzelf respecterende stad om cultuur en architectuur kan echter niet anders gezien worden dan in het licht van een onderlinge wedijver. Welke stad is de meest culturele, welke de meest architectonische of sterker nog welke stad is het meest stad?

Hoe meer hoge kantoorgebouwen, cultuurpaleizen, woontorens of welke andere 'stedelijke' attractie(s) ook aanwezig zijn, des te meer tel je mee als stad. Toch weet eigenlijk niet één stad meer te produceren dan een in haar ogen stedelijk decor waartegen zich een politiek debat afspeelt. Het gaat hier in feite alleen maar om de vorm, de zuivere representatie van een schimmig spel.

Het is niet toevallig, dat deze ont koppeling van vorm en inhoud samenvalt met het vrijwel geheel ontbreken van een brede architectuurfilosofische en -theoretische cultuur. De architectuur is bij uitstek het vlak waarin deze koppeling wel tot stand gebracht kan worden. De architectuur zelf wordt daarmee interface, waardoor culturele waarden tot uitdrukking kunnen worden gebracht. Een theoretisch-filosofische basis is hierbij onmisbaar.

In deze Oase wordt U daarbij een handreiking gedaan. In een essay over stedenbouwkunst in de renaissance wordt een poging gedaan de wijze waarop architectuur en cultuur samen vallen in de stad uit één te rafelen. Hoewel dat gebeurt volgens de regels van het enige ware goddelijke model dat mits, je dat op de juiste wijze doet, leidt tot ware schoonheid, kan deze goddelijke constructie gebruikt worden als metafoor voor het huidige architectonische denken.

In een ander essay wordt de overgang naar de moderne tijd beschreven, waarin de mens centraal in het denken komt te staan. Een drietal posities die je ten aanzien van de architectuur in de negentiende en twintigste eeuw kunt innemen, t.w. het historisme, het modernisme en het postmodernisme, worden hierin beschreven.

In het derde deel wordt aan de hand van het werk van Jean Nouvel een methode gepresenteerd waarin eigentijdse culturele waarden in de architectuur tot uitdrukking kunnen worden gebracht.

Aldus vormt deze Oase een zoektocht naar oorsprongen, naar het poëtische in de architectuur, als een reis die onvermijdelijk leidt naar het einde van de nacht: het nulpunt?